பள்ளங்கள் விழுகிறதோ, அதை மேடாக ஆக்குவதற்கு, சமமாக்குவதற்கு, அவரை அவ்வப்பொழுது கேட்டு, அந்தக் காரியத்தைச் செய்வதற்கு நான் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் என்பதைக் கூறி, நீங்கள் அனைவரும் வெட்டுப் பிரேரணைகள் கொடுத்திருக்கிறீர்கள். இதைவிட அதிகம் கேட்ட உள்ளங்கள். அதைக் குறைக்க உள்ளபடியே மனம் இடம் தராது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆகவே வெட்டுப் பிரேரணைகளைத் திரும்பப் பெற்று, இந்த மானியத்தை நிறைவேற்றித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து : அம்மையார் இங்கு இருக்கும்போது கேட்டிருந்தால் கொடுத்திருப்பார்களா? நான் கேட்டால் கொடுத்திருப்பேன் என்றார். நான் இப்பொழுது ஆதாரத்தோடு சொன்னேன். இங்கிருந்து கேட்டு கொடுக்கவில்லை. மத்திய அரசாங்கமும் கொடுக்கவில்லை. 1971 சென்சஸ்படி . . .

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : நீங்கள் அமைச்சர் பேசிய பிறகு நீங்கள் அவருக்கு பதில் சொல்ல வேண்டியதில்லை. ஒன்றிரண்டு விளக்கங்கள் கேட்கலாமே தவிர, அவர் பேசியது ஒவ்வொன்றிற்கும் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருக்க முடியாது.

திரு. எம். சுரேந்திரன் : அமைச்சர் அவர்கள் ஒரு விஷயத்தை குறிப்பிட்டார்கள். தெளிவு பெறுவதற்காகக் கேட்கிறேன். அவருடைய உரை புஸ்தகமாக தரப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அரிசனங்கள் பயன் பெற்றவர்கள் எண்ணிக்கை ஒட்டு மொத்தமாக குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குப் பின்னால் அடுத்த பக்கத்தில் மத்திய அரசு ஓரளவு உதவி பெற்று படித்தவர்கள் எண்ணிக்கை என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு அவரிடத்தில் விளக்கம் கேட்டேன். அதிலே தமிழ் நாட்டிலே குறிப்பிட்ட மொத்த எண்ணிக்கையில் பழங்குடி மக்கள் கல்லூரியில் பயன்பெற்று இருப்பவர் ஒருவர் கூடவாவில்லை. மத்திய அரசு ஓரளவு உதவி பெற்று படித்தவர்கள் என்பதிலே இந்தப் பழங்குடி மக்கள் கல்லூரியில் படித்தவர்கள் எண்ணிக்கை வந்திருக்கிறது. அதற்கு என்ன விளக்கம்? ஒட்டு மொத்தத்திலிருந்து பிரித்து எடுத்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, அங்கே வராதது இங்கே எப்படி வந்தது என்று கேட்டேன். அதற்கு விளக்கம் தரவில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : பேசியது ஒவ்வொன்றிற்கும் விளக்கம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தால் நல்லதல்ல.

திரு. எம். சுரேந்திரன் : பழங்குடி மக்கள் முன்னேற்றம், அருந்ததியர் முன்னேற்றம் பற்றி அமைச்சர் பதில் எதுவும் சொல்லவில்லை. ஆகவே . . .

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, இந்த மானியத்தில் பேசிய எதிர்க்கட்சியினுடைய உறுப்பினர்கள் என்னைப் பற்றி குறிப்பிட்டிருக்

கின்ற காரணத்தினால், அதில் நான் துரோகி நம்பர் 1 என்ற வகையில் ஒரு பட்டத்தை சத்தியவாணிமுத்து அம்மையார் அவர்கள் மிக அன்போடு எனக்குச் சூட்டினார்கள். ஆகவே, எனக்கு தாங்கள் ஒரு பத்து நிமிடம் அனுமதி அளிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு சில விளக்கங்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தமிழ் நாட்டிலே தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுடைய நிலை எப்படி இருந்தது ஒரு கடந்த 75 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு என்பதற்கு ஒரு நாடக விளம்பரந்தான் என்னுடைய கைக்கு தரப்பட்டது. 1899 மார்ச் மாதம் 21-ந் தேதி செவ்வாய்க் கிழமை நம்முடைய சென்னை இந்து விநோத சபா, இப்போது இருக்கின்ற வால்டாக்ஸ் தியேட்டர் அருகாமையில் அபிராமி சுந்தரி சரித்திரம் என்ற நாடகம் நடைபெற்று இருக்கிறது. அதில் கதைகளெல்லாம் விளக்கப்பட்டு எவ்வளவு டிக்கெட் என்கின்ற விளம்பரம் வெளியிடப்பட்டு, கடைசியாக குறிப் பிடும்போது, 10 வயதிற்குட்பட்ட சிறுவர்களுக்கு பாய்க்கு அரை டிக்கெட் 2 அணா, பந்தலுக்குள் சண்டை சச்சரவு செய்பவர்கள் சுருட்டு முதலிய லாகிரி வஸ்துக்கள் கொண்டு வருபவர்கள் போலீசாரிடம் ஒப்புவிக்கப்படும். அதோடு முடியவில்லை. பஞ்சமர்களுக்கு இடமில்லை. ஒரு நாடக தியேட்டரில் 1899 வரையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் நாடகம் பார்ப்பதற்கு வருவதற்குகூட அனுமதியில்லை என்கின்ற ஒரு பயங்கரமான சூழ்நிலை இந்த சென்னை மாநகரத்தில் ஒரு நாடக விளம்பரம் வெளியிடப்பட்டு நாடகம் நடை பெற்றிருக்கிறது. பஞ்சமர்கள் என்ற பெயரில் மிக பயங்காமாக பட்டம் சூட்டி அழைக்கப்பட்ட நம்முடைய அருமை ஆதித் திராவிட பழங்குடி மக்கள், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள், நாடகங்கள் கூட பார்க்க முடியாத அளவுக்கு தடுக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். நம்முடைய தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையிலே தாழ்த் தப்பட்ட மக்களுக்காக, அவர்களுடைய சமுதாய அந்தஸ்து உயர்வதற்காக சொல்கூட மாற்றப்பட வேண்டும். அவர்களைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகிற சொல்கூட மாற்றப்பட வேண்டும் என்ற புரட்சியை தன்மான இயக்கம், தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கம், இவைகளுக்கு முதல் காரணமாக இருந்த டாக்டர் நடேசனார் போன்றவர்கள் அந்தக் காலத்திலேயே ஒரு அமைதியான புரட்சியைத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். 1910-ம் ஆண்டிற்கு முன் ஆதித் திராவிடர் என்ற சொல்லே வழக்கத்தில் இல்லை.

தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு உரிமை பெறுவதற்காக 1892 ஆம் ஆண்டு ஒரு சபை அமைக்கப்பட்டது. அந்தச் சபையினுடைய பெயரைச் சொல்ல நான் வருத்தப்படுகிறேன்; வேதனைப்படுகிறேன்; மிகுந்த மனப்புழுக்கத்தோடு சொல் கிறேன். 1892 இல் அமைக்கப்பட்ட அந்தச் சபையின் பெயர் "பறையர் மகாஜன சபா" என்பதாகும்.

1918 ஆம் ஆண்டு தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தின் முன்னோடிகளில் ஒருவரால் தொடங்கப்பட்ட "திராவிட மகா சங்கம்" என்ற ஒரு சங்கத்தின் சார்பில், அன்றைய அரசுக்கு ஒரு மகஜரைத் தந்து, அதன்மூலம் 'பறையர் மகாஜன சபா" என்று வைக்கப்பட்டிருக்கிற சொற்றொடரைச் சுட்டிக்காட்டி, 'பறையர்கள்' என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக, வரலாற்று ரீதியான 'ஆதித் திராவிடர்கள்' என்ற சொல் அரசால் அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமென்ற அமைதியான புரட்சியை தென்னிந்திய நல உரிமைச் சங்கத்தினர் அன்றைக்கே நடத்தினார்கள்.

அதற்குப் பிறகு 1920 ஆம் ஆண்டு சென்னை மாநகராட்சி மன்றத்தில்—திராவிட இயக்க நிறுவனங்களில் ஒருவரான டாக்டர் பி. நடேசன் 'பஞ்சமர்' என்று குறிக்கப்பட்டு வந்த பெயர், 'ஆதி திராவிடர்' என்று மாற்றப்பட வேண்டுமென்று ஒரு தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்து, அதை ஆதரிப்பதற்காக ஒரு மாபெரும் பொதுக்கூட்டத்தையும் கூட்டினார்கள்.

அதற்குப் பிறகு 1922 ஆம் ஆண்டு மாநில சட்ட மன்றத்தில் 'பஞ்சமர்', 'பறையர்' என்ற சொற்களுக்குப் பதிலாக 'ஆதி திராவிடர்' என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டு, அந்தத் தீர்மானத்தின் அடிப்படையில் அரசு ஆணை எண்—ஜி.ஓ. 817 என்கின்ற வகையில் 25-3-1922 அன்றைக்கு—அரசு ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது.

1920-இல் நீதிகட்சி விடுத்த வேண்டுகோளுக்கிணங்க—1921 22 ஆம் ஆண்டு சென்ஸஸ் எடுக்கும்போது நாட்டிலிருக்கிற தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் தங்களுடைய பெயரை 'ஆதித்திராவிடர்' என்றே பதிவு செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டு—நீதிக்கட்சி வேண்டுகோள்விடுத்து—அதன்படியே பதிவு செய்துகொண்டனர். இது நீதிக் கட்சியின் வரலாறு.

ஆனால் இன்று யார் யாரோ, இன்று நாங்கள் தான் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்குப் பிரதிநிதிகள் என்று பிரதிநிதித்துவம் கொண்டாடுகிறார்களே—வாதாடுகிறார்களே—அதற்காக இந்தப் பழைய வரலாற்றைச் சொல்கிறேன்.

நீதிக்கட்சி வேண்டுகோள் விடுத்து—அதன்படி பல்லாயிரக்கணக்கான தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் சென்சஸில் தங்கள் பெயரைக் குறிப்பிடுகிறபோது 'ஆதித் திராவிடர்' என்றே தங்களைப் பதிவு செய்து கொண்டார்கள். இப்படி வளர்த்த ஒரு அமைதியான புரட்சிதான் இன்றையதினம் தமிழகத்திலும், வேறு மாநிலங்களிலும் இருக்கிற அரசியல்வாதிகள், மற்றும் அனைவரும் பாராட்டத்தக்க அளவுக்கு, தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காகவும், பின்தங்கிய மக்களுக்காகவும் பாடுபட்டு வருகிற அரசாக நமது அரசு விளங்கி வருகிறது.

பின்தங்கிய மக்களுக்காகத்தான் மிக அதிகமாகச் செய்யப்படுகிறது என்று இங்கே திருமதி சத்தியவாணிமுத்து அவர்களால் சொல்லப்பட்டது. அப்படிச் சொல்லப்படுகிற வாதம் முறையானதுமல்ல சரியானதுமல்ல; நியாயமானதும் அல்ல.

தமிழகத்திலுள்ள ஏறத்தாழ 4½ கோடி மக்களில், 2½ கோடி மக்கள் பின் தங்கிய சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; 80 லட்சம் பேர் ஆதித்திராவிடர் மக்கள்—தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் இருக்கிறார்கள். அந்தக் கணக்கின் அடிப்படையில்தான் இன்றைக்குச் சலுகைகள் செய்யப்படுகின்றன.

அதிலும் பின்தங்கிய மக்கள் சமுதாயம் கேட்பாரற்றுக் கிடந்த நிலையிலே—காங்கிரஸ் ஆட்சி இருந்தபோது திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் போன்றவர்கள் அடிக்கடி—இந்த அவையிலேயே பின்தங்கிய மக்களுக்காக தனி இலாக்கா வேண்டுமென்று கேட்டுவந்த கோரிக்கை—இந்த அரசு பொறுப்பேற்ற பிறகுதான் உருவாகியது. அதுபற்றி திருமதி அனந்தநாயகி அம்மையார் அவர்களே பாராட்டிப் பேசியிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் அனைவரும் அறிவோம்.

பின்தங்கிய மக்களுக்கு உள்ள அதே விகிதங்கள் 80 லட்சம் மக்களுக்கும் அளிக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்பது சரியானது அல்ல. ஆனால் ஒன்று சொல்வேன். பின்தங்கிய மக்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிற பணத்தைவிட அதிகமான பணம்தான்—நிதி ஒதுக்கீடுதான்—தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக ஒதுக்கப்படுகிறது.

இந்த நிதி ஒதுக்கீடு அந்நிதியில் ஆண்டுக்காண்டு தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக வீடுகள் கட்டுவதற்காக மாத்திரம் 1974-75 இல் நான்கு கோடி ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் நான் இங்கே கூறிக்கொள்வேன்.

"எவ்வளவு வீடு கட்டினீர்கள்? எவ்வளவு வீடு கட்டினீர்கள்?" என்று கேட்கிறார்கள். ஒரு லட்சம் வீடு கட்டுவதற்கு இவ்வளவு செலவானால் பத்து லட்சம் வீடுகள் கட்டுவதற்கு எவ்வளவு ஆகும்? என்று கேட்கிறார்கள். நல்ல கேள்விதான்.

ஆனால் இந்தியா 1947 இல் விடுதலை பெற்றதும்—தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக வாதாடினார்களே—பேசினார்களே அவர்கள்—1947 இல் ஓராண்டு காலத்தில் மட்டும் விடுதலை விழாவிற்காக செலவிட்டதுபோல—மீதியுள்ள ஆண்டுகளில்—இருபது இருபத்தைந்து ஆண்டுகளில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காக வீடுகள் கட்டித் தருவது என்று ஆரம்பித்திருந்தால் இந்த இருபதாண்டு காலத்திற்குள் இன்றைக்கு தமிழகத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்காகத்

தேவைப்படுகிற ஏறத்தாழ பத்து லட்சம் வீடுகள் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருக்கும் ஆனால், கடந்த ஓராண்டு காலமாகத்தான் இந்த முயற்சி எடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இரண்டு ஆண்டுகளில் ஒரு லட்சம் வீடுகள் கட்டுவது என்று திட்டமிட்டிருக்கிறோம்.

முதல் கட்டமாக பத்தாயிரம் வீடுகளை கட்டுவது என்று திட்டமிட்டிருக் கிறோம். பத்தாயிரம் வீடுகள் கட்டப்பட வேண்டுமென்றால் முதலில் 17 ஆயிரம் வீடுகளைக் கட்ட ஆரம்பித்தால்தான் அது பத்தாயிரத்தில் வந்து நிற்கும் என்று அறிவித்து வேலைகள் நடந்து வருகின்றன.

மாவட்ட வாரியாக கட்டி முடிக்கப்பட்ட வீடுகள் எவ்வளவு என்று கேட்ட வர்களுக்கு விடையாகத் தர விரும்புகிறேன்.

செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் 1,100 வீடுகள் என்று இலக்கு வைத்து, அங்கே 1,182 வீடுகள் கட்டத் தொடங்கப்பெற்று, இதுவரையில் 694 வீடுகள் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வடாற்காடு மாவட்டத்தில் 1,000 வீடுகள் என்று இலக்கு வைத்து, 1,827 வீடுகள் கட்டத் தொடங்கப்பெற்று, 784 வீடுகள் கட்டி முடிக்கப்பட் டிருக்கின்றன.

தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் 1,100 வீடுகள் என்று இலக்கு வைத்து, 1,379 வீடுகள் கட்டுவதற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு, 1,001 வீடுகள் கட்டி முடிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் இலக்கு 1,100 வீடுகள்; எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டவை 2,697. முடிக்கப்பட்ட வீடுகள் 1,100.

திருச்சி மாவட்டத்தில் இலக்கு 1,000 வீடுகள். எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டவை 3,058. கட்டி முடிக்கப்பட்ட வீடுகள் 2,038.

புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தில் இலக்கு 300. எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டவை 560. முடிக்கப்பட்டவை 460.

மதுரையில் இலக்கு 800. எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை 998; முடிக்கப் பட்டவை 882.

இராமநாதபுரத்தில் இலக்கு 700; எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை 743; முடிக்கப்பட்டவை 580.

நெல்லை மாவட்டத்தில் இலக்கு 800; எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை 767; முடிக்கப்பட்டவை 618.

குமரி மாவட்டத்தில் இலக்கு 100; எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை 133. முடிக்கப்பட்டவை 133.

கோவை மாவட்டத்தில் இலக்கு 900. எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை 1,859. முடிக்கப்பட்டவை 638.

சேலம் மாவட்டத்தில் இலக்கு 600; எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை 1,772, முடிக்கப்பட்டவை 1,487.

தர்மபுரி மாவட்டத்தில் இலக்கு 300; எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை 387; முடிக்கப்பட்டவை 360.

நீலகிரி மாவட்டத்தில் இலக்கு 200; எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை 400; முடிக்கப்பட்டவை 225.

ஆக, இதுவரையில் பதினைந்தாயிரம் வீடுகள் கட்டி முடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பத்து லட்சம் வீடுகளை கட்டி முடிக்க—இன்றைக்கு இருக்கிற பண மதிப்பீட்டின்படி 350 கோடி ரூபாய் தேவைப்படும்.

இந்த 350 கோடி ரூபாயையும் ஒரேயடியாக ஒதுக்கி 10 லட்சம் வீடுகளையும் கட்டி முடிப்பதற்கு இந்த அரசின் நிதி ஆதாரம் இடம் கொடுக்குமா என்பதை எல்லோரும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆகவேதான் இதனைப் படிப்படியாகச் செய்ய வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு பணியாற்றி வருகிறோம்.

மழை பொழியும் போதுகூட உலகம் முழுவதும் ஒரே நேரத்தில் பொழிவதில்லை. சென்னையில் பெய்கிற மழை—சில நேரங்களில் மயிலாப்பூரில் பெய்யும்—கோடம்பாக்கத்தில் மழை இருக்காது. அண்ணா சாலையில் மழை பெய்யும்—நேதாஜி சாலையில் மழை இருக்காது. மழையே ஏககாலத்தில் எல்லா இடத்திலும் பெய்கிறது இல்லை என்கிற நிலையில்—எல்லா இடங்களிலும் ஒரே சமயத்தில் 10 லட்சம் வீடுகளையும் கட்டிக்கொடுத்துவிட முடியும் என்று நினைப்பது முடியாத காரியம். ஆக ஓராண்டு காலத்திற்கு முன்பு எடுக்கப்பட்ட இந்தக் கொள்கைப்படி பத்தாயிரம் வீடுகள் முடிவுற்று, இந்த மாதத்திற்குள் பதினைந்தாயிரம் வீடுகள் முடிந்து, இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் நிச்சயமாக ஒரு இலட்சம் வீடுகள் கட்டி முடிக்கப்படும் என்பதையும் இந்த நேரத்தில் உறுதியாகத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

TAMIL NADU LEGISLATIVE ASSEMBLY
வாய்மையே வெல்லும்
TRUTH ALONE TRIUMPHS

எடுக்கிற இந்தக் காரியங்களை எல்லாம செய்வதற்காக எனக்கு உரிய பட்டம் துரோகி என்றால்—வருங்காலத்தில் அகராதி மாற்றப்படுமே தவிர சத்தியவாணி அம்மையார் சொன்ன பொருள் நிச்சயமாக இருக்காது. அகராதியில் அப்போது துரோகி என்றால்—அரிசனங்களுக்காகப் பாடு பட்டவன்; துரோகி என்றால்—குடியிருப்பு மனைச் சட்டத்தை உருவாக்கி இரண்டு லட்சம் அரிசனங்களுக்கு குடியிருக்க மனையைச் சொந்தமாக்கியவன்; துரோகி என்றால் ஏழு லட்சம் அரிசனங்களுக்கு வீட்டுமனை நிலப்பட்டா கொடுத்தவன் என்கிற வகையில் அகராதியில் பொருள் மாறுமே தவிர, அம்மையார் பட்டத்தை அந்தப் பொருளில் யாரும் எடுத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். சுரேந்திரன்: பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு காலத்து நாடகத் திற்குப் போய்ச் சொன்னார்கள். அவ்வளவு வேண்டாம். சமீபத்தில் உள்ள கேரளாவில் கீழ் சாதிக்காரர்கள் வீதியில் போக முடியாத நிலை இருந்திருக் கிறது.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: அதனால்தான் வைக்கத்தில் போராடி யவர் எங்கள் பெரியார் அவர்கள் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

திருமதி சத்தியவாணிமுத்து: முதலமைச்சர் அவர்கள் பத்தொன்பது, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுக்குப் போக வேண்டாம். அந்தக் காலத்து நாடகத் திற்குப் போக வேண்டாம். 14-5-1974 அன்று வடாற்காடு மாவட்டம்—ஆரணி வட்டம்—காமக்கூர்பாளையம் நாடகத்தில்—பறையர்கள் தனியாக உட்கார வேண்டும்—சேர்ந்து உட்காரக் கூடாது என்று நோட்டீஸ் போட்டுக் கொடுத் திருக்கிறார்கள். சுயமரியாதை இயக்க நாளைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். அப்போது நாங்களும் தான் இருந்தோம். இன்றைக்கும் அது நடக்கிறது என்றுதான் கூறுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: இன்றைக்கு நடைபெறுவதாக இருந்தாலும் சரி—நாளைக்கு நடைபெறுவதாக இருந்தாலும் சரி அதுபற்றி உடனடியாகத் தகவல் தரப்படுமானால் யாராக இருந்தாலும்—எப்படிப்பட்ட பெரிய மனிதராக இருந்தாலும்—தயவுதாட்சண்யம் இல்லாமல் இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர்: விவாதம் முடிவுற்றது.

திருவாளர்கள் ஜே. ஜேம்ஸ், சோ. அழகர்சாமி ஆகியவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியோடு திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டன.